

I. EDITORIAL

CUI PROFITĂ ACTUALA VERIFICARE ȘI REGULARIZARE A CERERII ÎN PROCESUL CIVIL?

Prof. univ. emerit Săche Neculaescu
Universitatea Valahia din Târgoviște

Abstract

Although designed to bring more rigour to the law courts, the procedure of verifying and regulating the court application in the civil process seems to be subject to a number of reservations, some of which contravene the essential principles of the civil process, including the presence of contradiction and the right to defence. This paper aims at examining the new solutions promoted in the article no. 200 of the Romanian Code of Civil Procedure, in the light of these principles and at proposing some solutions to lege ferenda.

Keywords: *court application regularisation, application verification, cancellation of the application, free access to justice, optimal term.*

Punerea de acord a legislației civile și de procedură civilă cu deciziile Curții Constituționale, poate reprezenta un bun prilej de reflecție cu privire la impactul modificărilor secvențiale ale legislației care guvernează desfășurarea procesului civil în activitatea de înlăptuire a justiției.

Analiza de față privește implicațiile majore pe care le antrenează modificările aduse de Legea nr. 138 din 16 octombrie 2014 prevederilor de la art. 200 alin. (1) și (2) C. pr. civ., pentru întreaga desfășurare a procesului civil, ceea ce, în opinia noastră, impune regândirea întregii proceduri în fața primei instanțe.

Această procedură de verificare și regularizare a cererii de chemare în judecată reglementată de art. 200 C. pr. civ. a stârnit vii controverse în doctrina de specialitate. Instituită pentru a introduce mai multă rigoare în sesizarea instanțelor, aplicarea ei rigidă și excesiv de formalistă, a transformat-o, de cele mai multe ori,

într-o frână în soluționarea cu celeritate a cauzelor, confirmând zicala care spune că „drumul spre iad este pavat cu intenții bune”.

1. Potrivit actualului text de la art. 200 alin. (2) C. pr. civ. **„completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza, verifică, de îndată, dacă cererea de chemare în judecată este de competența sa și dacă aceasta îndeplinește cerințele prevăzute de art. 194-197”.**

Verificarea competenței în această fază este, fără nicio îndoială, necesară, pentru că o eventuală necompetență, ar zădărnici întreaga procedură de verificare și regularizare a cererii de chemare în judecată. Este un aspect asupra căruia autorii Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă n-au reflectat îndeajuns la prima redactare a textelor, ceea ce face ca noua modificare să afecteze întreaga succesiune a reglementărilor precum și o nouă sistematizare a lor. Practica acestor cosmetizări repetate dau aspectul unor experimente, într-o materie care are nevoie vitală de stabilitate, de rigoare și coerență, mai mare decât în oricare altă zonă a dreptului pozitiv.

Concret însă, noul text trezește mai multe rezerve.

1.1. În primul rând, textul nu prevede **care dintre competențe este vizată**, răspunsul fiind dat abia de dispoziția de la alin. (2), potrivit căreia cererea este trimisă la „completul specializat”. Or, o asemenea competență nu este consacrată normativ. De fapt, nu poate fi vorba decât de o **„competență materială funcțională”**, denumire folosită de doctrină și jurisprudență, care ar trebui adoptată și de Cod.

1.2. Noua reglementare contravine prevederii de la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, reactualizată, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, vizând „evitarea paralelismelor”, potrivit căreia **„în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere”.**

În cazul de față, verificarea cererii sub aspectul competenței se suprapune normei de la **art. 131 C. pr. civ.**, care are tocmai o asemenea denumire marginală („verificarea competenței”), potrivit căreia **“la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața instanței, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competență”.**

Asemenea verificări succesive a competenței sunt neproductive pentru întreaga desfășurare a procesului civil, mai ales în condițiile îndrumării date de CSM la întâlnirea cu președinții secțiilor civile ale curților de apel și Înaltei Curți (minuta din 7-8 mai 2015), potrivit căreia **„instanța va proceda la verificarea și regularizarea cererii de chemare în judecată, independent dacă din lectura acesteia rezultă cu certitudine faptul că aceasta nu are competența materială sau teritorială exclusivă să o soluționeze”.**

Este un aspect care contravine plenitudinii logice a normelor de drept. Ne putem întreba, ce rost mai are regularizarea unei cereri de chemare în judecată

când rezultă cu certitudine că nu este de competența instanței căreia îi este adresată?

1.3. Chiar dacă este vorba doar de **competența materială funcțională a completului**, determinarea ei întâmpină de multe ori dificultăți, punând în discuție probleme de drept a căror justă soluționare impune **ascultarea părților**.

- Bunăoară, apariția „profesioniștilor” în noua legislație civilă și renunțarea (ea însăși discutabilă) la noțiunea de „comerciant”, ridică o serie de probleme practice legate de înțelesul noului termen, precum și de determinarea în concret a competenței materiale funcționale.

Din acest punct de vedere, jurisprudența nu este unitară: potrivit unora dintre instanțe, competența tribunalelor specializate este determinată doar de calitatea părților (profesioniști), independent de obiectul litigiului, în timp ce alte instanțe neagă însăși existența unei categorii distincte de litigii cu profesioniștii, competență ce ar fi determinată exclusiv de calitatea părților, fără a se ține seama de obiectul raportului juridic dedus judecății, considerând că ele țin de competența instanțelor civile. Drept urmare, cel puțin în această materie, o corectă determinare a competenței materiale funcționale a instanței impune citarea părților, mai ales în situația unor acțiuni cu mai multe capete de cerere, când judecătorul are de rezolvat uneori aspecte dificile.

- Apoi, instrumentul juridic pentru trimiterea dosarului completului sau secției specializate, nu poate fi altul decât **excepția de necompetență, invocată de părți ori de către judecător**¹, în condițiile prevăzute de art. 129-130 C. pr. civ. În cazul de față, excepția este invocată din oficiu de completul căruia i-a fost repartizată cererea, soluție care **contravine principiului contradictorialității**. Instanța Supremă a decis că „**prin simplul fapt al neacordării posibilității părții de a pune concluzii asupra unei excepții, se încalcă principiul contradictorialității, dreptul la apărare și la un proces echitabil**” (ICCJ, secția civilă și de proprietate intelectuală, decizia nr. 4711/2010, publicată de site-ul www.iccj.ro)

1.4. Pronunțarea completului pe această excepție, presupune și o corectă **calificare juridică a acțiunii**. Or, chiar dacă textul privește doar o anumită competență, cea materială funcțională, nu există niciun motiv care să facă inaplicabilă prevederea cu caracter de principiu, de la **art. 22 alin. (4) C. pr. civ., prima teză**, în situația în care cererea nu cuprinde motivele de drept ale cererii (art. 194 lit. d). Potrivit acesteia, „**judecătorul dă sau restabilește calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecății, chiar dacă părțile le-au dat o altă denumire**”. Dar, pentru a face o asemenea calificare, importantă pentru întreaga desfășurare ulterioară a procesului, teza a doua a dispoziției mai sus citată, dispune imperativ că „**judecătorul este obligat să pună în discuția părților (s.n.) calificarea juridică exactă**”.

¹ În același sens, a se vedea L.A. Viorel, *Noi realități procesuale în procedura de judecată. Unele modificări ale NCPC aduse prin intermediul Legii nr. 138/2014*, juridice.ro, 20 octombrie 2016.

- Cum se vede, în asemenea situații, nu doar citarea reclamantului devine obligatorie, **dar și cea a pârâtului**, pentru că determinarea competenței nu este o chestiune care interesează doar pe reclamant, ci afectează, în egală măsură, și drepturile pârâtului. Sacrificarea contradictorialității în numele celerității, urmată de corespondența cu reclamantul de-a lungul unor termene tot mai lungi, este, în opinia noastră, inacceptabilă.

2. Anularea cererii fără citarea reclamantului contravine, în mod nepermis, dispoziției imperative, cu caracter de principiu, prevăzută la art. 153 alin. (1) C. pr. civ., potrivit căreia „instanța poate hotărî asupra unei cereri numai dacă părțile au fost citate ori s-au prezentat, personal sau prin reprezentant (s.n.), în afară de cazurile în care prin lege se dispune altfel”.

- Același principiu, premisă a contradictorialității procesului civil, este reluat la art. 153 alin. (1) C. pr. civ., potrivit căreia „instanța poate hotărî asupra unei cereri numai dacă părțile au fost citate ori s-au prezentat personal sau prin reprezentant, în afară de cazurile în care prin lege se dispune altfel”. Cum excepțiile sunt de strictă interpretare, instituirea lor printr-o formulă atât de generală, comodă pentru legiuitor, care este folosită din plin de actualul Cod de procedură civilă, contravine și ea rigorii normelor de procedură. Ce mai rămâne din principiile dreptului, dacă ele pot fi încălcate ori de câte ori legea dispune altfel?

- Cele două dispoziții imperative evocate sunt suficient de clare, ceea ce face aplicabilă regula *in claris non fit interpretatio*. În raport de toate acestea, concluzia care se impune cu puterea evidenței este că **regularizarea cererii fără citarea reclamantului contravine principiilor de drept**.

- Anularea *de plano* a cererii pentru neprecizarea domiciliului pârâtului, contravine prevederii de la art. 167 alin. (1) C. pr. civ., potrivit căreia „când reclamantul învederează, motivat că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a reușit să afle domiciliul pârâtului sau un alt loc (corect, o altă adresă – s.n.) unde ar putea fi citat potrivit legii, instanța va putea încuviința citarea acestuia prin corespondență”. Ar însemna că, reclamantul ar trebui să formuleze o cerere expresă în acest sens, posibilitate care nu este prevăzută de lege.

3. S-a spus, pe bună dreptate, că accesul la justiție nu este un drept absolut, ci este condiționat de îndeplinirea anumitor condiții anume prevăzute de lege. Pentru a impune totuși o măsură, Decizia Curții Constituționale nr. 266 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României. Partea I nr. 454/25 iunie 2016, a decis că „orice limitare a accesului liber la justiție, oricât de neînsemnată ar fi, trebuie să fie temeinic justificată, analizându-se în ce măsură dezavantajele create de ea nu cumva depășesc posibilele avantaje”.

- Departe de a fi „avantajoasă”, pe lângă faptul că intră în **coliziune cu principiile de drept incidente** (contradictorialitatea, oralitatea și publicitatea procesului civil), procedura de regularizare este și **costisitoare** pentru reclamant. Anularea cererii de chemare în judecată îl pune în situația de a cere restituirea taxei de timbru, care va fi doar parțial admisă (conform distincțiilor de la art. 45 din

O.U.G. nr. 80/2013), de a formula o nouă cerere, cu tot ce presupune ea, și de a timbra din nou la valoare. Cum în o asemenea „filtrare”, tot mai rigidă a cererii, se poate întinde pe mai multe luni, datorită sporirii continue a numărului de cauze, se constituie în veritabile **îngrădiri ale accesului liber la justiție**, care creează justițiabililor un sentiment de neîncredere în activitatea instanțelor, motiv pentru care, mulți dintre ei și renunță la judecată. Toate neregularitățile cererii depuse de reclamant ar putea mult mai operativ lămurite în prezența reclamantului, într-un termen rezonabil și predictibil, fără să aglomereze inutil, atât condica instanțelor, cât și arhivele acestora, supraîncărcate cu o maculatură inutilă.

4. Deși comunicările instanței sunt adresate reclamantului (când cererea nu este formulată de avocat), ele privesc și **operații care nu sunt accesibile oricărui cetățean**, determinând indirect părțile să apeleze la practicieni ai dreptului, orientare constatată și sancționată de **Curtea Constituțională prin Decizia nr. 462/17 septembrie 2004** referitoare la neconstituționalitatea **art. 13 alin. (2) C. pr. civ.** privind obligativitatea declarării și susținerii motivelor de recurs decât prin avocat sau consilier juridic.

- Printre altele, **art. 194 lit. d) C. pr. civ.** obligă pe reclamant să precizeze **„obiectul cererii și valoarea lui, după prețuirea reclamantului, atunci când acesta este evaluabil în bani, precum și modul de calcul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori, cu indicarea înscrisurilor corespunzătoare”**. Cu toate că textul privește modul de calcul al **valorii obiectului**, de fapt, el privește **modul de calcul al taxei de timbru**, pe care un simplu cetățean, neasistat de avocat, nu-l poate cunoaște. Am în vedere, în special, calculul taxei de timbru al cererilor privitoare la terenuri, ale căror valori sunt determinate prin raportarea la **Grila notarilor publici** pentru fiecare localitate din județul respectiv, informații care nu sunt accesibile oricui, iar notarii sunt reticenți în a pune la dispoziția justițiabililor asemenea informații și, pe deasupra, să le elibereze și copii de pe grilă, pentru ca instanța să verifice modul de calcul al taxei de timbru, așa cum se cere invariabil la orice cerere patrimonială. Faptul că ele sunt postate pe un anumit site, nu schimbă cu nimic datele problemei, în condițiile în care accesul la Internet nu este încă generalizat.

5. Noua formulă folosită de autorii Codului de procedură civilă pentru definirea dreptului la un **„proces echitabil, în termen optim (s.n.) și previzibil”**, cu renunțarea la caracterul **„rezonabil”** al acestuia, face parte din aceleași inovații normative nejustificate, care contravin **Convenției Europene a Drepturilor Omului, (art. 6 par. 1), Cartei Drepturilor Fundamentale a UE (art. 47 alin. (2)).** Această formulă clasică este preluată de Constituția României la **art. 21 alin. (3)**, adoptată și de **Codul de procedură penală (art. 8), Legea de organizare judecătorească** etc.

- În susținerea acestei noi formule, s-a afirmat că **„termenul optim și previzibil în legea de procedură nu semnifică revizuirea implicită a normei constituționale,**

iar noua sintagmă nu suprimă substanța „termenului rezonabil”, ci doar îi accentuează exigențele, semnificațiile și mai ales implicațiile”², ceea ce, în opinia altui autor, ar avea ca semnificație faptul că legiuitorul, recunoscând valoarea de principiu fundamental a dreptului la un proces echitabil (incluzând dreptul la judecarea cauzelor într-un termen rezonabil), a dorit să-i confere o valență suplimentară și a procedat la recunoașterea dreptului la judecarea cauzei în termen optim și previzibil”³. Același autor susține că “dreptul la judecarea cauzelor într-un termen optim și previzibil **este singurul drept nou-consacrat**” (s.n.)

Îmi îngădui să nu fiu de acord, nici cu opinia eminentului autor precitat, nici cu punctul de vedere al comentariului aprobativ. În primul rând, consider că într-o materie atât de bătătorită și de intim legată de protecția drepturilor fundamentale ale omului, zonă atent reglementată de documente internaționale de referință (care au prioritate față de reglementările naționale), orice inovare terminologică este neavenită, mai ales când se deturnează sensul pe care îl au asemenea sintagme în spațiul juridic european.

Concret, termenul poate fi „optim”, privit doar dintr-o anumită perspectivă subiectivă, în timp ce „rezonabil” este doar cel care corespunde percepției unei majorități semnificative. Susținerea potrivit căreia procesul echitabil ar include judecarea cauzei în termen rezonabil, nu are acoperire în niciun enunț de referință dintre cele mai sus menționate, printre care și Constituția României, art. 21 alin. (3), care distinge între procesul echitabil și termenul rezonabil.

Aceeași opinie a fost exprimată și de un distins magistrat și profesor de drept, potrivit căruia **„și în opinia noastră, acest nou concept, asimilat legislativ doar în NCPC, intrat în vigoare la 15 februarie 2013, nu poate înlocui și suprima substanța termenului rezonabil consacrat de Convenție, experimentat și dezvoltat în jurisprudența CEDO, precum și în practica judiciară a statelor membre ale Consiliului Europei”**⁴.

Raportat la discuția care interesează analiza de față, așa cum este reglementată, regularizarea este optimă doar pentru judecător, care este scutit de o discuție nemijlocită cu reclamantul. Ea mai este optimă și pentru bugetul statului, interesat de cât mai multe taxe de timbru, nu și pentru justițiabili, care se văd nevoiți să suporte o taxă de timbru sporită și, pe de-asupra, să aștepte rezoluția judecătorului de-a lungul unor termene deloc „rezonabile”.

6. Sub un alt aspect, contrar scopului anunțat la instituirea ei, procedura de regularizare este și **nejustificat de relaxată**, în condițiile în care nu sunt instituite

² I. Deleanu, *Tratat de procedură civilă*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 211, nota de subsol nr. 1.

³ C. Costas, *Termen optim și previzibil. Principiu și aplicare prin intermediul art. 200 - 201 NCPC*, juridice.ro, 13 septembrie 2013.

⁴ M. Voicu, *Avataruri procedurale (I). Termen rezonabil vs. termen optim și previzibil*, juridice.ro, 27 martie 2015.

constrângeri privind **termenul înăuntrul căruia se poate ea finaliza**. Dacă, potrivit dispoziției de la art. 200 alin. (1), completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică, *de îndată*, doar dacă cererea de chemare în judecată este de competența sa și dacă aceasta îndeplinește cerințele prevăzute de art. 194-197, pentru regularizarea cererii, nu se prevede niciun termen. Cât de operativă ar putea fi o asemenea verificare, dacă avem în vedere că, potrivit îndrumării date de CSM la întâlnirea cu președinții secțiilor civile ale curților de apel și Înaltei Curți (minuta din 7-8 mai 2015), **„instanța va proceda la verificarea și regularizarea cererii de chemare în judecată, independent dacă din lecturarea acesteia rezultă cu certitudine faptul că aceasta nu are competența materială sau teritorială exclusivă să o soluționeze”**?

Este un aspect care contravine plenitudinii logice a normelor de drept. Ne putem întreba, ce rost mai are regularizarea unei cereri de chemare în judecată când rezultă cu certitudine că nu este de competența instanței căreia îi este adresată?

7. Una dintre cerințele cuprinsului cererii de chemare în judecată, prevăzută în **art. 194 lit. d) C. pr. civ.**, sub sancțiunea anulării acesteia, privește **„arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea”**.

- Dacă este firesc ca lipsa motivelor de fapt să justifice anularea cererii, aplicarea aceluiași tratament juridic pentru lipsa motivelor de drept contravine principiului privind **„rolul judecătorului în aflarea adevărului”**, instituit la **art. 22 C. pr. civ.** Potrivit dispoziției de la alin. (4) al acestui articol, **„judecătorul dă sau restabilește calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecății, chiar dacă părțile le-au dat o altă denumire. În acest caz, judecătorul este obligat să pună în discuția părților calificarea juridică exactă”**.

8. Reglementările privitoare la nulitatea cererii sunt exagerat de rigide, lăsând să se creadă că **finalitatea lor** exclusivă ar fi aceea de **a sancționa conduita procesuală a reclamantului**, când de fapt, rostul lor este acela de **a remedia** pe cât se poate cererea, salvând-o de la anulare, așa cum rezultă și din dispoziția de la **art. 177 alin. (1) C. pr. civ.** privitor la îndreptarea neregularităților actului de procedură, potrivit căreia **„ori de câte ori este posibilă înlăturarea vătămării, fără anularea actului, judecătorul va dispune îndreptarea neregularităților”**.

- Mai mult, **art. 179 C. pr. civ.** privitor la efectele nulității, dispune la alin. (2) că, **„dacă este cazul, instanța dispune refacerea actului de procedură, cu respectarea tuturor condițiilor de validitate”**. Cum se vede, textul vorbește de **„refacere”**, nu de **„anulare”**. Or, dacă, de principiu, un act de procedură nul, poate fi refăcut cu respectarea condițiilor impuse de lege, de ce nu s-ar putea considera că, deși nulă la momentul primei verificări, cererea ale cărei deficiențe au fost înlăturate până la reexaminare, poate fi salvată, constatându-se că a fost refăcută, în condițiile în care au dispărut neregularitățile inițial constatate, evitându-se astfel o nouă aventură în justiție, cu atât mai mult cu cât nu se pune problema unei

vătămări. (O asemenea refacere menită a salva actul juridic o regăsim și în dreptul substanțial la **art. 1259 C. civ. privind refacerea contractului nul**).

9. Argumentul invocat îndeobște de autorii care au aprobat această reglementare susținând că **procedura de verificare și regularizare a cererii ar fi necontencioasă**, nu poate fi primit.

9.1. În primul rând, verificarea și regularizarea cererii sunt reglementate în cadrul procedurii contencioase prin dispozițiile din **Cartea a II-a a Codului**, în timp ce **procedurii necontencioase îi sunt rezervate prevederile din Cartea a III-a aceluiași Cod**.

Așa cum am arătat, aspectele care privesc regularizarea cererii, precum determinarea competenței funcționale a completului, calificarea obiectului cererii, stabilirea temeiului de drept incident, sunt aspecte care presupun **aplicarea dreptului la o situație dată, evocând conflictul de interese**. Ele reprezintă **rezolvări de principiu importante în economia soluționării cauzei pe fond, care exced procedurii necontencioase**. Însăși timbrarea cererii, este ea însăși o chestiune litigioasă, care nu poate fi indiferentă părâtului. Privarea lui de dreptul de a face obiecții la timbrare, încalcă principiul contradictorialității, de esența oricărui proces civil. Sunt aspecte care au determinat pe unii autori să fie mai concesivi în calificarea acestei proceduri.

9.2. Apoi, caracterul necontencios sau contencios al unei cereri, rezultă din cuprinsul cererii, și nu din operațiile premergătoare pe care le face judecătorul chemat să regularizeze cererea. Potrivit **art. 531 C. pr. civ.**, instanța va respinge **cererea care, prin însuși conținutul ei, (s.n.) are caracter contencios**.

9.3. Nu poate fi susținut nici argumentul potrivit căruia „drepturile și obligațiile instanței și ale părților, deși născute încă de la introducerea cererii, au o existență latentă, putându-se manifesta abia în cadrul procesual rezultând după stabilirea primului termen de judecată”, cum afirmă un distins magistrat⁵. În realitate, chiar latente fiind, drepturile părâtului sunt afectate, aspect definitoriu pentru calificarea regularizării acțiunii ca făcând parte din procedura contencioasă.

În peisajul atât de divers al opiniilor exprimate pe acest subiect, s-a susținut și că această procedură **„este parte din procesul contencios început odată cu înregistrarea acțiunii, nu abordează fondul și nu tranșează excepții și, cu toate că nu afectează încă situația juridică a părâtului, îi profită în cazul anulării acțiunii, profit dedus din unghiul de vedere al raportului juridic de drept material existent între părți și care nu ajunge încă în examinarea instanței competente”**⁶. Concluzia autorului este că **„ar trebui să considerăm că procedura regularizării**

⁵ Gh. L. Zidaru, *Unele privind regularizarea cererii de chemare în judecată și noua reglementare a taxelor judiciare de timbru*, juridice.ro, 22 noiembrie 2013.

⁶ I. Domilescu, *Stabilirea instanței competente în cadrul procedurii scrise premergătoare primului termen de judecată (I)*, juridice.ro, 19 septembrie 2014.

este o procedură judiciară formală, nici administrativă, nici necontencioasă, nici mixtă”⁷.

Dar, chiar dacă necontencioasă de ar fi, **nu există niciun motiv rațional care să explice de ce sunt preferate comunicările scrise cu reclamantul printr-o corespondență, de multe ori defectuos și confuz redactată, ceea ce creează dificultăți de înțelegere chiar și pentru avocați, și de ce trebuie evitată discuția nemijlocită cu reclamantul, cu mult mai rapidă, mai eficientă și mai edificatoare, atât pentru instanță, cât și pentru reclamant.**

Apoi, potrivit **art. 536 alin. (1) C. pr. civ.**, „dispozițiile art. 527-535 referitoare la procedura necontencioasă se completează cu dispozițiile de procedură contencioasă, în măsura în care acestea din urmă sunt compatibile cu natura necontencioasă a cererii”. Putem oare afirma că obligația de citare a celui care a formulat o cerere în justiție este incompatibilă cu natura necontencioasă a cererii, mai ales când se pune problema anulării ei?

9.5. Chiar și în cadrul procedurii necontencioase, **art. 533 C. pr. civ.** dispune că „cererea se judecă în camera de consiliu, cu citarea petentului și a persoanelor arătate în cerere, dacă legea o impune”. Date fiind consecințele considerabile pe care le antrenează anularea cererii pentru neremedierea neregularităților, nu s-ar putea spune că citarea reclamantului nu se impune, mai ales când în discuție este aplicarea unei sancțiuni procedurale atât de energice, cum este anularea cererii.

Sunt toate acestea motive pentru care cred că modificările aduse Codului de procedură civilă prin Legea nr. 138/2016, aruncă în aer întreaga procedură de verificare și regularizare a cererii de chemare în judecată. În starea actuală a prevederilor de la art. 200 C. pr. civ., ieșirea dintr-un asemenea impas nu poate avea loc decât prin revenirea la sistemul clasic de citare a părților, urmând ca întreaga suită de măsuri menite să responsabilizeze faza preliminară a judecății, să se realizeze cu respectarea principiilor fundamentale ale procesului civil, și nu în disprețul lor.

⁷ *Ibidem.*